Quaresma - Cinquè

Per FrancescRiera el dl., 16/03/2026 - 00:00

Ez 37,12-14
Rm 8,8-11
Jn 11,1-45

LA HUMANITAT DEL NOSTRE DÉU

"Tan humà, només ho pot ser Déu, tan diví només ho pot ser l'home" (L. Boff)

1. Tenir un refugi, uns amics i amigues!

Això no té preu...! Tampoc per Jesús, "el Fill de Déu", com el confessa palesament l'evangelista. El Logos que roman "*al si del Pare*", planta "*la seva tenda entre nosaltres*", i sovint a casa dels amics de Betània. I s'hi està tan bé...! Fins i tot, "el Senyor", té la familiaritat de dir-li a Marta, tan bona i eficient, que no s'hi escarrassi tant preparant-t'ho tot exquisidament, que segui una estona, xerrem i contem-nos la vida... Tot es pau i acceptació i estima a fons perdut. Beneïda casa de Betània.

I nosaltres adorem embadalits la "humanitat" del nostre Déu, l'amistat del nostre Déu que sap descansar amb amics, que menja i conversa llargament, sense cap pressa.

Quan puja Jesús a Jerusalem, procura fer-hi estada. Només és a tres km de la Ciutat Santa. Si Jerusalem el fa estar tan sovint incòmode, per l'actitud de les autoritats de la religió, a Betània troba l'hospitalitat càlida (i mira que a vegades a Jerusalem li han presentat discussions ferotges, amb ganes de matar-lo!).

2. Senyor, el meu germà està molt greu

Senyor, "*el que estimes*" s'està acabant.

Li porten l'avís. A Jesús se li està morint un amic! (bona sotragada a la "humanitat" del nostre Déu). Ganes d'estar al costat de les germanes Marta i Maria. Però l'evangelista Joan ens diu, inexplicablement, que no hi va. Forma part del seu estil narratiu (i teològic) de desconcertar-nos: "*No és malaltia de mort, sinó perquè es manifesti la Doxa (la glòria) de Déu".*

Al final hi va, però els que l'acompanyem, amb Tomàs li diem: "*però Senyor, si et volen matar!*". Es la nostra primera reacció de missioners d'ulls esquifits. Tanmateix, amb poca fe, però amb una estimació immensa diem, *"anem-hi també nosaltres i morim amb ell".*

L'evangelista amb la seva juguesca narrativa (i teològica) ens ha situat en una altra dimensió.

No entenem ni massa, ni gens: però ens quedem en un llarg silenci. I tornem a dir: "*soc aquí Senyor*!" El deixeble està a totes, "segueix", ben perplex, potser amb poca fe, però segueix rere Jesús.

3. El Senyor plorà

Llàgrimes del qui confessem Fill de Déu, Déu del tot... "*Com se l'estimava!*".

Cal mirar l'escena amb les germanes de l'amic difunt. De les noies surt un retret amistós, una mirada plorosa que insinua: ja era hora que vinguessis!. "*Si haguessis estat aquí el meu germà no hauria mort!*".

Es tanta la humanitat que traspua el text que cal mirar el rostre del Mestre.

Preparats per escoltar i adorar la revelació del nostre Déu que de seguida quedarà proclamada. Serà en una exquisida narració plena de detalls i solemnitat.

4. La Revelació. Més que una pedra de la tomba es retira el tel que cega l'ull

"*Jo soc la resurrecció i la vida, ho creu tu això?*". Pobres Marta i Maria, el dol pesa molt i ja són quatre dies. Sort que ara podem plorar juntes amb tu, Senyor, i quedar reanimades compartint les llàgrimes i la profunda humanitat que ens uneix.

Prou que elles creuen en la "*resurrecció al darrer dia*", com qualsevol israelita de la tradició més pietosa. Però què dius, Jesús: que retirem la pedra!?, i que retirem els bandatges del cadàver que ja fa pudor perquè pugui caminar!?

"*Llàtzer surt fora*". L'evangelista ens fa entrar en un altre registre: el manament escatològic que dona la "*Paraula per la qual van ser creades totes les coses"*. I un cop més, com al Llibre de la Creació (Gen 1 i 2), el qui és la Vida, treu vida del fang mort, inanimat.

Jesús deia: "Déu és un Déu de vius i no de morts, ¿que no heu llegit en el llibre de Moisès, en el passatge de la Bardissa: '*Jo soc el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob? No és Déu de morts, sinó de vius*" (Mc 12,26).

Senyor, a vegades em sembla que pot ser fàcil creure en tu. Però, que la pedra del sepulcre quedi esmicolada? Que al final dels nostres dies qui triomfa no és el “no res”, sinó la Vida? Que l’Àngel s’assegui sobre la pedra del teu sepulcre i digui: “*Perquè busqueu entre els morts el que viu?”* (Lc 24,5)

5. Un clam per la Vida

Que Marta, Maria i Llàtzer ens ensenyin a repetir les paraules de Jesús: “Jo soc la Resurrecció i la Vida”, com un mantra, perquè l’Esperit les instal·li en el nostre cor.

És que Jesús ho havia dit tantes vegades i de tantes formes...:

- “He vingut perquè tinguin vida en abundància.” (Joan 10,10)
- “Font d’aigua que brolla fins a la vida eterna.” (4,14)
- “Jo soc el pa de vida.” (6,35; 48)
- “Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna.” (6,68)
- “El qui em segueix no caminarà a les fosques, tindrà la llum de la vida.” (8,12)
- “Jo soc el camí, la veritat i la vida.” (14,6)

Repetir-les sovint ens ajudarà a anar pel món de mort que ens toca viure “proclamant” i “fent” la Bona Nova: “*Llàtzer surt fora!*”, i es “manifestarà la DOXA, la glòria de Déu”.

Fotografia. Victor Aguayo

ETIQUETES

AMISTAT VIDA HUMANITAT